

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài 111

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đã học hết chánh văn 6 ạ. Hôm nay, chúng ta sẽ chuyển sang chánh văn 7, xin mời các bạn chúng ta cùng đọc ạ:

“Cha mẹ bệnh, nếm thuốc trước
Ngày đêm hầu, không dờn bước
Tang ba năm, thường thương nhớ
Không vui chơi, kiêng rượu thịt
Tang đủ lễ cúng hết lòng
Việc người chết như người sống

Âm Hán văn

Thân hữu tật, dục tiên thường;
Trú dạ thị, bất ly sàng.
Táng tam niên, thường bi thiết;
Cư xứ biến, tữ nhục tuyệt.
Táng tận lễ, tế tận thành;
Sự tử giả, như sự sanh.

[Trước tiên về...]

Chánh Văn 7.1: “Thân hữu tật, dục tiên thường” (Cha mẹ bệnh, nếm thuốc trước)]

Vậy khi cha mẹ bệnh, thì trị bệnh cho cha mẹ thế nào?

Chánh văn này có 2 nội dung:

1. Trị bệnh cho cha mẹ thế nào?
2. Trị “Mệnh” cho cha mẹ thế nào?

Chúng ta bắt đầu học nội dung thứ nhất

1. Trị bệnh cho cha mẹ thế nào?

Nội dung này có 4 ý

Thứ nhất: Thuốc bắc khi sắc cần phải nếm trước?

Thứ hai: Cha mẹ uống thuốc nên thế nào?

Thứ ba: Dạy trẻ xử lý tình huống khi cha mẹ nguy cấp

Thứ tư: Dạy trẻ chăm sóc cha mẹ trên giường bệnh

Bây giờ chúng ta nghe Tiên sĩ Thái giảng:]

Thứ nhất: Thuốc bắc phải nếm trước cho đủ ấm.

Lúc cha mẹ bị bệnh, con cái phải nếm trước xem độ nóng của thuốc có nóng quá không. Không nóng quá mới bung cho cha mẹ uống. Đó là thể hiện người con hiếu, đối diện khi cha mẹ bị bệnh họ đều phải ở bên cạnh để chăm sóc.

[Bài hôm nay tôi thì vừa là hy vọng các bạn, nhưng tôi rất là hy vọng là các cư sĩ con nhà tôi là phải rất lưu ý việc này, không có thì cứ mãi không thấy chuyển hóa thành phước.

Khi mà cha mẹ chưa phải nằm một chỗ, nhưng khi cha mẹ ốm đau, ừ thuốc mua về thì được tốt rồi, nhưng mà cũng phải là nhớ đến giờ con lấy thuốc và nước cũng phải đủ độ ấm, thực hiện đúng Đệ Tử Quy, vì Thầy Thái nói bạn thực hiện Đệ Tử Quy trong vòng 3 tháng đảm bảo bạn chuyển cảnh. Chứ không phải cứ học một đàng, thế xong rồi là hành một nẻo.

Chúng ta tiếp tục ạ:]

Câu chuyện này bắt nguồn từ Hán Văn Đế thời nhà Hán. Chúng ta đều biết là Văn Cảnh Chi Trị. Tức là Văn và Cảnh là hai vị Hoàng Đế có thể trị lý quốc gia tốt như vậy, căn nguyên cũng ở chỗ là dùng Hiếu để trị thiên hạ.

Kỳ thật, muốn dẫn dắt đoàn thể, gia đình tốt, thậm chí dẫn dắt đất nước tốt hoàn toàn không phức tạp như chúng ta tưởng. Văn Đế phụng sự

mẹ của ông tròn 3 năm. Mẫu thân bệnh 3 năm, ông đều tự tay chăm sóc thuốc thang, sau đó mẫu thân bệnh tình cũng chuyển biến tốt.

[Đây làm vua đây, mà trực tiếp không có nhờ người hầu chăm sóc mẹ mình, mà tự tay mình. Thế chứ không bây giờ các bạn bảo:

- Ôi giờ bao nhiêu việc, bố mẹ thông cảm cho. Con có người giúp việc ở nhà là tốt lắm rồi.

Nếu các bạn không muốn về sau là con các bạn nó cũng bỏ đi làm ăn, xong nó bảo các bạn là ốm thì ở nhà có người giúp việc là tốt lắm rồi thì bây giờ các bạn phải quay trở lại, các bạn phải nghĩ đến thực hiện đúng những điều như Tiến sĩ Thái đã giảng Độ Tử Quy.]

Chúng ta chuyển sang ý:]

Thứ hai: Cho cha mẹ uống thuốc nên thế nào?

[Nội dung này lại có 2 ý:

- ✓ *Một là: Nếu là thuốc tây y thì không cần nếm trước*
- ✓ *Hai là: Nước để uống phải vừa đủ ấm*

Hiện nay quý vị có nghe qua: Cha mẹ bị bệnh con cái luôn luôn ở bên cạnh chăm sóc không? Nhất định có.

[Thầy Thái nói là nhất định có. Nhưng mà hiếm lắm các bạn ạ.

Hôm nay, tôi còn phải nhắc nhở cư sĩ Trung, cư sĩ Hằng: Bố mẹ ốm nếu như mà bố mẹ chưa phải đến nằm một chỗ, mình đi làm cũng được, nhưng ít nhất đã thực hiện Độ Tử Quy thì sáng: “Đây thuốc đây, con dặn vợ con nấu ăn, bố mẹ nhớ ăn xong là uống thuốc nhé.” “Đây, nước nóng ấm đây, buổi tối bố mẹ muốn uống thì đây...”. Thế rồi trước khi đi ngủ cũng vào gọi là “Chúc cha mẹ ngủ ngon”, và cũng kiểm tra lại là “Đây, thuốc các thứ con đưa bố mẹ uống chưa? Bố mẹ có đỡ không? Có cần gì không? Ăn uống bố mẹ có cần là ví dụ hôm nay không ăn được cơm thì hay ăn được cháo, thì con làm, hoặc là cái gì thì con làm. Các bạn phải lưu ý điều đấy.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Bởi vì như Lão Tử trong Đạo đức kinh có nói: Nước nhà hỗn loạn quý vị mới nhìn ra được ai là trung thân. Lúc người ta càng ngày càng bất

hiếu quý vị có thể từ đó mà nhìn ra được những người con thật sự có hiếu. Họ sẽ không vì thời đại này, họ sẽ vững vàng không dao động, cũng tin tưởng rằng lúc họ có thể làm được hành vi như vậy thì thân thể cha mẹ của họ nhanh chóng khỏe trở lại.

Trước đây chúng ta cũng nhắc đến “*Mạnh Tông khắp trúc sanh duẩn*”, là Mạnh Tông khóc tới lúc trúc mọc thành măng. Do sự thực lòng này làm cho những cây măng kia đều mọc lên, mẫu thân anh ta ăn xong rồi cũng rất là thích, và bệnh cũng vì thế mà thuyên giảm.

[Mấy hôm vừa rồi thì cư sĩ Hằng về đây thì cứ hay dậy buổi sáng để nấu ăn cho ông bà. Thế có những hôm tôi bảo cư sĩ Hằng:

- Mẹ không cần con nấu.

Cư sĩ Hằng bảo:

- Thôi, mẹ cứ để con nấu mà, tu phước thêm nữa.

Bảo:

- Không, để mẹ gọi em Châu. Mặc dù biết là Châu đang có con nhỏ thì ông hay bà vào trông đỡ để em Châu nấu.

Cư sĩ Hằng bảo:

- Con thì cũng như em Châu, có gì đâu.

Bảo:

- Không, bởi vì bố mẹ xác định sẽ ở với con trai, xác định sẽ ở với vợ chồng Trung – Châu. Cho nên bây giờ phải dạy cho Châu vào nếp.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp]

Một là: Nếu là thuốc tây y không cần nếm trước

Về điều này chúng ta sẽ dạy con cái rằng: Nay mẹ bị bệnh rồi, thuốc đó có nên nếm trước hay không? Đương nhiên giả sử như mẹ uống thuốc bắc có thể nếm một tí, có nóng quá hay không. Còn nếu như là uống thuốc Tây, có thể nếm thuốc trước được không? Chúng ta dạy *Đệ Tử Quy*, mỗi câu quý vị nắm được nghĩa của kinh, nhưng phải phối hợp với hoàn cảnh sống mới được, nếu không đến lúc đó uống rồi thì mẹ anh ta sẽ lại nói:

- Sao con lại làm như vậy?

- Thầy giáo con dạy *[Đấy ạ, lại trả lời lại là]* mẹ có bệnh thuốc phải nếm trước.

[Đấy, thế là coi như là “Y văn giải nghĩa, thì tam thế Phật hàm oan”. Thuốc Tây cũng mang ra uống trước, đến lúc mẹ bảo: “Sao con làm vậy?” thì lại cãi là ‘Vì thầy giáo con dạy là mẹ có bệnh, thuốc phải nếm trước’. Thế là bạn học như thế là học sai rồi.]

Hai là: Nước để uống thuốc phải vừa đủ ấm.

Cho nên chúng ta liền thêm một bước nữa: Hướng dẫn trẻ con lúc bưng ly nước lọc đó phải suy nghĩ đến không nên quá lạnh, cũng không nên nóng quá. *[Đấy cho nên mới bảo phải nếm mà]*

Thứ ba: Dạy trẻ xử lý tình huống khi bố mẹ nguy cấp

[Có 3 ý

- *Một: Thuốc men để ở đâu? Lấy thuốc nào?*
- *Hai: Điện thoại cấp cứu thì gọi số mấy?*
- *Ba: Gọi điện thoại cho người thân thích gần nhất là số nào?*

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Chúng ta còn dẫn dắt con trẻ suy nghĩ, tức là lúc cha mẹ bệnh hoặc là lúc gặp tình trạng nguy cấp. Chúng ta làm con cái nên ứng phó thế nào? Ví dụ như: Mẹ bị cao huyết áp, đột nhiên ngã bệnh rồi. Vậy người con này phải làm thế nào?

[Đây là đến cái mức thứ ba rồi là dạy trẻ xử lý tình huống khi bố mẹ bị nguy cấp. Tôi hỏi cư sĩ Trung:

- Cư sĩ Ông bị huyết áp cao, cư sĩ Trung có biết là lấy thuốc cho bố ở chỗ nào không, và tên thuốc là gì không? Đúng rồi, rất cảm ơn cư sĩ Trung, thuốc Rinitec, có thể uống tối đa là 4 viên/ngày.]

Các bạn, xử lý nguy cơ không phải chỉ xí nghiệp nói xử lý nguy cơ, mà gia đình cũng cần có xử lý nguy cơ. Cho nên từ nhỏ đã dạy con cái đối diện với những tình huống nguy cấp phải ứng phó thế nào, chúng sẽ hiểu

trong lúc khẩn cấp, phải như thế nào để thông dong điềm tĩnh mà xử lý việc. Vậy phải chú ý đến những phương diện nào?

1- Thuốc men để ở đâu? Lấy thuốc nào.

Lúc khẩn cấp làm sao lấy được thuốc men đó, là lấy thuốc nào? Giả sử một đồng thuốc Tây ở đằng kia, trong tình hình khẩn cấp tìm ra được không? Chân tay lúng túng.

[Cũng phải biết cụ thể là thuốc nào, để ở đâu, để khi mình chăm sóc cha thì mình còn biết và liều thì uống được bao nhiêu. Đây là tôi cứ cụ thể ra thế không các bạn cứ nghe hay hay, các bạn lại quên luôn.]

2- Rồi điện thoại cấp cứu gọi số mấy?

[Đấy! Thầy nói là 115 cầu cứu]

3- Số điện thoại của người thân gần nhất.

[Sau khi thế phải cầu cứu ngay. Ví dụ cư sĩ Trung gọi điện bác sĩ Hạnh này, thế rồi là phải gọi những người thân gần nhất.]

Những điều này đều cần phải chuẩn bị cho chúng, lúc nào cũng phải biết, làm cho chúng lúc gặp phải biết được mà xử lý.

Thứ tư: Dạy trẻ chăm sóc cha mẹ trên giường bệnh

[Bây giờ không còn là ốm rồi nhé, bây giờ đến lượt là bệnh rồi đấy, bệnh tức là sẽ phải nằm lâu.]

Lúc cha mẹ bị bệnh nằm trên giường nên chăm sóc thế nào, quý vị đều làm cho con cái biết được, thậm chí quý vị làm cho nó có cơ hội để thực hành. Tin rằng trong quá trình chúng làm, chúng có thể làm việc càng ngày càng tỉ mỉ, càng thông cảm được tật bệnh cực khổ ở đâu, hoặc là họ cần điều gì.

Cho nên ở đây là ‘Cha mẹ bệnh, ném thuốc trước’, chúng ta có thể phát huy nó rộng thêm, dạy dỗ cho con cái những phương pháp này, những thái độ này.

[Hôm qua, trên mạng có đưa hình ảnh, là một bác sĩ ở bệnh viện Vũ Hán đưa bệnh nhân, người đàn ông già 88 tuổi, ra ngoài để xem hoàng hôn? Bởi vì khi ông bị bệnh thì bị cách ly hết, tất cả con cái ông đều không

được vào. Vậy thì ở trong này chỉ còn có bác sĩ với bệnh nhân. Người bác sĩ đấy rất có tâm. Các bạn search mạng mà xem. Thì người bác sĩ đấy đã hỏi:

- Bác có biết là hoàng hôn ở Vũ Hán rất đẹp không?

Thì người bệnh ấy trả lời là:

- Có, tôi biết

- Vậy bác có muốn đi xem không?

Bảo:

- Tôi rất muốn.

Người bác sĩ đấy liền đẩy cả cái giường bệnh đấy, và cái ảnh ấy chụp là người bác sĩ thì mặc toàn bộ cái bộ đồ bảo hộ ở bên ngoài kín hết. Còn cái giường của người bệnh nhân đấy thì nằm quay trở lại phía hoàng hôn.

Đó ạ. Có thông cảm được cái sự cực khổ đó hay không? Và họ cần điều gì?

Cũng như trước đây có lần tôi kể với các bạn về một cái bộ phim của Mỹ, nói về người con trai này, ông là tổng giám đốc của một cái tập đoàn rất là lớn, rất là bận rộn. Thì bố ông ở một cái trang trại ở quê rất là đẹp. Thế thì đến khi bố ông ngã bệnh, thì ông bắt đầu thu xếp công việc về. Lúc đầu cũng chỉ định là về xem tình hình bố thế nào chăm sóc bố, nhưng không ngờ cụ ông là ốm 2 năm. Ông ở nhà luôn 2 năm đấy bạn nhớ, chăm sóc bố của mình cho đến khi ông cụ gọi là ra đi an lành trong vòng tay của ông. Thì ông chôn bố mình ở trong cái trang trại ở sau nhà. Khi mà bố mồ yên mả đẹp rồi bắt đầu ông lên đường để quay trở lại thủ đô để làm việc. Thì xe của ông đi được độ khoảng một trăm bước rồi, ông dừng lại, xuống xe, quay ngược trở lại nhìn về cái trang trại của mình, và nhìn lại cái ngôi mộ của bố mình nằm ở đấy và ông chào từ biệt với một cái tấm lòng rất là thương nhớ. Hai năm.

Vậy thì với một cái tấm gương như thế, mà ông là tổng giám đốc, các bạn có học được không? Hay là các bạn nói là các bạn bận lắm, rồi cha mẹ muốn như thế nào cũng được. Đó ạ. Phải biết được rằng là cha mẹ cần gì ngay kể cả lúc ốm đau.

Tôi còn kể với các bạn là ngày trước khi Cụ ông nhà tôi ốm, ở trong bệnh viện, thì Cụ muốn được đi vòng quanh Hồ Hoàn Kiếm, và quay trở lại cái ngôi nhà mà cụ đã sống thời thơ ấu là ở Hàng Đào. Cụ bảo Cụ muốn xem lại những cái gốc cây mà Cụ đã từng bắt ve thừa thiếu thời. Lúc ấy không hề biết là cụ đột ấy ốm là sẽ ra đi. Và cuối cùng là anh chị em tôi đã phải xin bác sĩ, mà lúc đấy bạn phải hiểu là đang nằm trong bệnh viện, đang điều trị khó ghê lắm, cũng phải vận dụng đủ các mối thân quen, vì biết là bố mình không bao giờ có yêu cầu mà bây giờ bố nói câu đấy thì phải cố gắng.

Thế thì cuối cùng là đưa Cụ đi vòng xung quanh cái Hồ Hoàn Kiếm ấy, thì đến một số những cái gốc cây cổ thụ ấy thì Cụ bảo:

- Dừng xe.

Tất nhiên Cụ không thể xuống được, vẫn ở trong xe thôi, nhìn ra ngoài. Cụ bảo:

- Đây những cái gốc cây này là từ thừa nhỏ, là cha đã từng gọi là bắt ve, những cái hình ảnh mà nó gắn vào tuổi thơ ấy.

Thế xong rồi Cụ bảo muốn đi qua cái ngôi nhà ở Hàng Đào, thì lại đưa xe vòng vòng đi qua đấy. Rất may là cái ngôi nhà ấy nó vẫn chưa đánh số lại. Và sau khi Cụ đi qua được cái ngôi nhà Hàng Đào, Cụ đã sống những ngày ấu thơ ở đấy rồi. Cụ bảo:

- Thôi! Bây giờ về viện được rồi, không có thì bác sĩ họ lại kêu.

Đó ạ.

Vừa rồi là trị bệnh nhé, chăm sóc cha mẹ nhé. Bây giờ đến]

2. Trị mệnh cho cha mẹ thế nào?

Một người bị bệnh ngoài việc phải trị bệnh ra, còn phải làm thêm được một số việc gì mới có thể làm cho bệnh của cha mẹ, thậm chí bệnh của người thân nhanh chóng khỏi hơn? Điều này cũng đáng để suy nghĩ. Tục ngữ có câu “Bác sĩ có thể trị được bệnh nhưng không thể trị được mệnh”.

[Vây mà bạn sẽ trị mệnh được cho cha mẹ đấy.]

Quý vị xem, có rất nhiều người có tiền nhưng họ cũng không thể trường thọ. Cho nên con người muốn trường thọ cũng cần phải mong cầu "Như lý, như pháp". Giữa trời đất chỉ cần quý vị "Như lý, như pháp" để cầu thì đều có thể cầu được.

Thứ nhất là: Nhân quả của việc bố thí.

Những tiết học trước đây của chúng ta đã đề cập đến rồi, ví dụ nói bố thí tài thì được giàu có.

Một: Bố thí tài được giàu có

Bố thí tài vật là nhân chính để được giàu có, gọi là: "Nhân duyên vạn pháp mới sinh được".

Hai: Bố thí Pháp thì được thông minh trí tuệ

Sự thông minh trí tuệ của một người làm sao để nâng? Bố thí Pháp thì được thông minh trí tuệ. Điều này tôi có thể thể hội rất nhiều.

Tôi còn nhớ tôi muốn thi vào trường Đại Học Sư Phạm phải đến lớp ôn thi để ôn thi. Lúc đó, tôi cũng cho mình một số kỳ vọng là lên lớp vừa học xong thì lập tức phải hiểu.

Tôi cũng rất chuyên chú, ngồi ở dãy bàn thứ ba. Bởi vì ngồi trước đa phần đều là các bạn nữ, rất là nhiều. Chiều cao của tôi có cao hơn một tí, nên các bạn đằng sau đều biết phía trước có một số bạn học đầu nhô lên, đó là tôi.

Rất nhiều bạn nữ, toán học, vật lý, hóa học bọn họ hơi kém, nên thường cần đến thì hỏi tôi. Cho nên tôi thường bỏ ra một ít thời gian nói cho các bạn nghe những vấn đề các bạn ấy chưa biết. Trong đó có một người bạn tôi rất quen, liền bước đến đập bàn trước mặt tôi. Đập xuống bàn, bạn ấy nói:

[Đấy khi thấy Tiến sĩ Thái giảng cho một số bạn nữ hỏi mà.]

- Cậu dạy bạn này hơn một tiếng đồng hồ, bản thân cậu nếu rơi vào tình trạng này thì có muốn học nữa không? Bạn ấy thấy còn không được nữa, cậu làm sao mà có thể đem thời gian của mình dành cho người khác nhiều đến như vậy?

Tôi liền cười với bạn ấy. Tôi nói:

- Thật ra khi tôi nói với cô ấy thì bản thân tôi được nhiều nhất. Vì cô ấy muốn hiểu được cái vấn đề này cho nên bắt buộc phải dạy cho cô ấy hiểu chứ không phải là tôi buộc cô ấy phải học. Cũng không phải là tôi hoài hơi tốn công với cô ấy. Cho nên điều cậu nghĩ và điều tôi đang làm là không giống nhau.

[Bởi vì người kia muốn nghe thì mình phải nói, chỉ sợ người kia không muốn nghe, ngủ gật. Cô ấy muốn nghe, thế còn cái người giảng thì muốn giảng là bởi vì thầy Thái nói rõ rằng là: “Giảng là tôi được lợi nhiều nhất”].

Mà điều này thầy Thái có nói có đúng không ạ? Tôi thấy quá đúng. Từ khi tôi chia sẻ Pháp với các bạn tôi thấy tôi gọi là “Sáng lạng” ra nhiều, không đến nỗi là “Mít đặc” như mọi khi. Không, mọi khi thì cũng không đến nỗi mít đặc nhưng mà bây giờ sáng lạng ra nhiều. Động đến đâu là nhớ đến đấy. Về cơ bản là như thế.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Suy nghĩ của chúng ta phải rõ ràng thì càng thâm nhập. Tôi dạy người khác toán học nhưng bản thân tôi rất ít khi đi luyện giải nhiều bài toán, vì cũng không có thời gian. Trong khi đó rất nhiều bạn học còn làm những bài của các bạn ở lớp học thêm khác.

[Đây nhà thầy không đi học thêm nhá, Thầy chỉ có giúp người thôi. Vậy mà quả báo Thầy được gì?]

Sau đó thi cử, năm đầu tiên thi toán học tôi thi được 90 điểm. Trọn điểm là 100 điểm thì tôi thi được 90 điểm. Năm thứ hai, thi môn thầy giáo dạy thay, tôi đều không học đến, bởi vì không có thời gian, thì cũng được 88 điểm. Năm thứ ba thi cũng vẫn được 88 điểm.

[Vậy là không có thời gian học mấy nhưng vì bố thí Pháp cho nên được lợi, nó vào đầu rồi mà cũng theo đúng như Phật nói là bố thí Pháp thì được thông minh trí tuệ.]

Điều này chứng tỏ là do trước đây mình đã thực hành Bố thí Pháp. Cho nên muốn thí Pháp cho người khác, thì đầu tiên quý vị phải rất hoan hỉ đem những phương pháp này nói cho người khác, thì năng lực tư duy logic của bạn ngày càng được nâng cao. Chính xác là bố thí Pháp thì được thông minh trí tuệ.

[Đấy ạ! Lần trước tôi cũng kể với các bạn. Là khi tôi còn nhỏ ạ, tôi mới học có lớp 4 thôi, thế nhưng mà phải nói là tất cả, phải đến là mấy chục trẻ con ở cả mấy cái khu tập thể đấy, vì mỗi một khu tập thể ấy là cũng đông đông đấy ạ. Thế là cứ tối tối mùa hè là tập trung đến cái sân đấy xong rồi nghe tôi kể chuyện. Thế là tôi cứ ngồi kể, cũng là sắp sắp bằng tuổi mình là chính đấy chứ ạ, cũng có nhỏ hơn nhưng ít thôi. Thế là tôi cứ thế tôi thao thao bất tuyệt tôi kể.

Thế thì vậy thì được lợi cái gì ạ? Các bạn để ý nhé, thường khi tôi chia sẻ với các bạn, ngoài bài của thầy Thái không dám nói sai, chứ còn những cái, nhiều các cái bài văn, bài thơ, kể cả những cái câu tôi thuộc lòng, không hề phải giở sách].

Cho nên, thí Pháp cho người khác, *[mà các bạn đừng nghĩ thí Pháp là thí Phật Pháp, mà Pháp là tất]*, thì bạn sẽ được thông minh trí tuệ. *[Đó ạ.]*

Vì sao tuổi già trí nhớ kém?

Do thể hội được như vậy nên tôi luôn đòi hỏi bạn bè một câu rằng, tôi nói: “Trí nhớ phải chẳng là tỷ lệ nghịch với tuổi tác có phải không?” Không phải! Thông thường đều nói sống càng già thì trí nhớ sẽ càng đi xuống. Nếu như sống càng già, trí nhớ càng giảm là kết quả, còn nguyên nhân ở đâu?

[Hai nguyên nhân, nhắc đi nhắc lại rồi đấy]

- Một là quý vị không cần nó nữa. Còn gì nữa không?
- Phiền não quá nhiều, mỗi ngày đều mây đen dày đặc, nghĩ đến lúc không nghĩ được nữa thì thôi.

Cho nên trí nhớ của con người vì sao mà suy giảm? Quý vị không cần nó, lại thêm cả đồng phiền não đương nhiên là càng ngày càng suy giảm.

[Nghĩ nhiều quá, tham, gọi “Ủ mưu, ử mẹo” nhiều quá rồi. Thế nên bây giờ nó, gọi bao phủ hết tất cả rồi. Cho nên cuối cùng thành ra là người già mới bảo là trí nhớ kém.

Bạn để ý nhé, thứ nhất là quý vị không cần nó nữa. Thì tôi vẫn nói là một số người già bị Alzheimer đấy, là bởi vì không phải làm gì, không phải động não gì nữa cả. Cũng như cái chân cái tay ấy, nếu như mà bạn không có cử động chân tay nữa thì chân tay teo. Không cử động thì chân

teo, tay teo, các bộ phận khác đều teo. Và cuối cùng bạn không đi lại được nữa, bạn nằm một chỗ. Cũng vậy, nếu não bạn không sử dụng đến nó nữa, bạn không cần nó nữa, thì bạn sẽ bị teo não. Và đây chính là trong Tây y nói là teo não chính là dẫn đến Alzheimer. Cho nên bạn phải thường xuyên phải luyện tập cái não này.

Thứ hai là đầy ạ, phiền não quá nhiều: Thôi bây giờ biết rồi, trước mình sai rồi, thì bây giờ mình phải buông xuống thôi.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Bạn xem, Thầy Lý Bình Nam 97 tuổi mà lúc giảng bài có cần lật sách không? Không cần. Đúng vậy, vì thế tôi từ lúc 25 tuổi bắt đầu tiếp thu những kinh điển Thánh Hiền cũng rất chăm chỉ học tập. Trí nhớ của tôi luôn luôn giữ ở mức độ như thế này.

[Cho nên các bạn nhớ nhé, các bạn phải luôn luôn rèn luyện cái bộ não này, các bạn không được quên. Mà muốn rèn luyện nó thì tôi đã giao cho cư sĩ ông là đánh cái bộ “Hỏi Đáp Trợ Niệm Lúc Lâm Chung”, chỉ có như thế tâm bạn mới định.]

Cho nên đích thực là bố thí pháp có thể thông minh trí tuệ. Hơn nữa mỗi người đều có thể làm như vậy. Chúng ta nên biết, Mạnh Phu Tử nói với chúng ta: “Vua Thuấn là người như thế nào thì tôi là người như thế đấy”. Là người có học đều có thể như vậy, đó là Pháp thí.

Ba là: Bố thí vô úy thì được mạnh khỏe trường thọ

Cuối cùng là bố thí vô úy thì được mạnh khỏe trường thọ. “Vô úy” tức là làm cho người khác không còn lo sợ, đó gọi là vô úy. *[Chữ “úy” chính là sợ mà.]*

Chúng ta nêu ra 1 ví dụ chân thật nhất, ví dụ có thật nhất:

Singapore có một nữ sỹ 106 tuổi tên là Hứa Triết. Hứa Triết, bà không ngót giúp đỡ người khác tránh khỏi những đau đớn của bệnh tật, thậm chí những đau khổ trong cuộc sống, bà đều chủ động đi giúp họ.

Bà nói lúc bà năm mươi mấy tuổi mới học làm y tá. Tinh thần đó đã khiến chúng ta rất khâm phục. Bà luôn luôn giúp đỡ người khác, luôn luôn giải quyết những đau khổ cho người khác. Cho nên bà được cái gì? Mạnh khỏe, trường thọ. 106 tuổi đi bộ rất nhanh, nói chuyện rất có tinh thần, mọi người đều không ai nhìn ra là bà đã hơn 100 tuổi rồi. *[Đấy ạ, bố thí vô úy.*

Chăm sóc bao nhiêu người già, thì cuối cùng là được khỏe mạnh, Khang kiện, sống lâu.]

Cho nên chân lý phải thông qua bản thân chúng ta đi ấn chứng, như vậy lòng tin của quý vị mới đủ.

[Đấy. Vừa mới nói là nhân quả việc bố thí mà muốn trị bệnh cho cha mẹ thì chúng ta đã học rồi, đến thứ 2 là trị mệnh cho cha mẹ như thế nào? Bác sỹ thì chịu, riêng trị mệnh thì bác sỹ chịu, Bác sỹ chỉ có thể trị được bệnh nhưng không trị được mệnh]

Bốn là: Bố thí vô úy để trị mệnh

Trước lúc tôi đến Úc Châu, ông nội của tôi lúc đó 84 tuổi, bị tai biến. Lúc ông bị bệnh là lúc nửa đêm. Chúng tôi nhanh chóng đưa ông đến bệnh viện, nhưng bác sỹ nói:

- Tám mươi mấy tuổi rồi chúng tôi không dám đụng đến dao kéo nữa. Nhưng vì toàn bộ huyết quản đều bị tắc (Thông thường bị tai biến là như vậy, là một đường, đó là toàn bộ huyết quản bị tắc nghẽn). Cho nên quý vị đợi mà lo hậu sự cho cụ.

Vì ông nội tôi vốn cũng không bị bệnh tim gì cả, đáng người cũng cao cao ốm ốm, nhìn có vẻ là thân thể khỏe mạnh nhưng thực ra là bệnh trạng đã xuất hiện rồi, chỉ là không chú ý đến mà thôi. Bởi vì thời gian đó ông nội tôi cũng cảm thấy chóng mặt, thật không ngờ. Ông cũng không bị huyết áp cao, nên chóng mặt thì nghĩ là cảm cúm nên không phát hiện được ra bệnh này.

Phụ thân tôi và còn một vài cô chú nữa của tôi đều rất hiếu thảo. Đối diện với sự việc bất ngờ xảy ra, tôi thấy cha tôi và một vài người lớn đều hoảng hốt. Lúc đó tôi liền nói với ba tôi:

- Bố thí vô úy được khỏe mạnh, trường thọ, nay ba phải đưa cho con 5 vạn tiền và nhất định là phải tiền của ông. Bởi vì đem tiền của ông đi làm bố thí vô úy, sự giúp đỡ đối với ông mới trực tiếp.

Đương nhiên phụ thân tôi cũng rất tín nhiệm tôi liền đưa cho tôi. Sau đó tôi đến phòng hồi sức cấp cứu, tôi trao đổi với ông nội tôi. Tôi nói:

- Bây giờ người nghèo khổ, người đối diện với đói khát tương đối nhiều, chúng ta có còn chút sức để giúp đỡ họ.

Cuối cùng thì ông nội tôi gật đầu.

[Đấy mình phải làm sao để ông phát được cái ý này thì mới được. Còn nếu chúng ta làm hộ thì cuối cùng ông chỉ được có 1/7 thôi. Cho nên thầy Thái đến là phải nói với ông và ông đồng ý, ông phát ý. Đây ạ]

Cuối cùng ông nội tôi gật đầu, ông không thể nói được nữa. Tôi nhanh chóng cầm tiền đi làm cứu trợ thiên tai quốc tế, đi giúp đỡ một số người khốn khổ. Kết quả tại phòng hồi sức cấp cứu, ông nội tôi nằm 5 ngày, sau đó ông nội tôi chuyển đến phòng bệnh thường.

Cho nên thật đúng là quý vị nên đi ấn chúng. Sau đó ông được ra khỏi phòng bệnh phổ thông. Bác sỹ lại nói:

- Người tám mấy tuổi bị tai biến không thể đi lại được, quý vị phải có chuẩn bị trước.

Lúc đó tôi đã bỏ công việc để đến Úc châu học tập. Tôi bèn hẹn với ông nội tôi. Tôi nói:

- Lần sau cháu về lại, ông phải đi cho cháu xem đấy”.

[Tức là động viên ông làm sao phải đi được]

Có hẹn trước với ông nội như vậy rồi, sau đó tôi đi vì Tịnh tông học viện đang bồi dưỡng rất nhiều giáo viên để hoằng dương học vấn của thánh hiền, nên tôi cũng mang theo một số tiền đến đó để bố thí, cũng dùng danh nghĩa của ông tôi để đóng góp vào số tiền đó. Vừa đúng ngày tôi quyên góp xong, tôi gọi cuộc điện thoại cho mẹ tôi thì mẹ tôi nói:

- Ông của con ngày nay đã đi được rồi.

Nên rất nhiều chân lý chúng ta phải tuyệt đối phải dùng tâm chí thành để đi cầu chứng. Thánh nhân tuyệt đối không thể nói vọng ngữ được.

[Cho nên là qua cái bài học của ông Tiến sĩ Thái nên tôi học tập đúng như thế khi mâu thân tôi ốm.]

Đấy, ngay từ đầu năm tôi đã nói cả nhà. Tôi bảo là năm nay số tử vi của cư sĩ Bà có gọi là tang môn bạch hổ, không cần thận năm nay nhà có tang.

Thế thì đến khi cụ bị bệnh khá là nặng. Bác sỹ nói là cụ bị viêm phổi rất lạ, không một kháng sinh nào cho cụ hết sốt, kể cả cái loại kháng sinh họ nói là cái loại kháng sinh dùng cho những người bị kháng kháng sinh, cũng không được.

Cuối cùng họ bảo:

- Thế này thì không khéo cụ bị lao.

Thử mắng tu, rồi thử đờm, rồi thử các kiểu, cuối cùng là thử lao tiềm ẩn.

Tôi phóng sinh rất nhiều. Ngoài ra là khi chuyển ngữ cái bộ “Quần thư trị yếu” ấy, tôi cũng dùng vào đây để hồi hướng công đức cho cụ. Vì tôi nghĩ đến thầy Thái nói là chuyển được mệnh mà.

Hôm trước thì tôi có nhờ cư sỹ Tâm mua một chục cái chậu hoa hồng để dâng trước cửa. Để khi cụ nằm ở trong giường thì cụ vẫn nhìn thấy hoa hồng nở ở chỗ trước cửa kính. Khi cụ ốm không ai chăm sóc thì nó héo hết. Và bạn có nhớ là khi bệnh viện Đông Anh đã trả cụ về và nói rằng là không thể cứu được.

Đấy, cái điều ấy các bạn đều biết. Thì lúc ấy tôi nỗ lực phóng sinh, nỗ lực làm công đức phước thiện hồi hướng cho mẹ, mà đây đúng là tiền của cụ thật vì trước của cụ cho tôi, tôi giữ lại thôi. Và được cái là khi mà cụ vẫn còn tỉnh, tôi hỏi cụ vậy mẹ có đồng ý con trích ra, để đi từ thiện giúp người không? Cụ bảo:

- Có.

Thế rồi một số những cái lần khác cụ lại đều phát tâm thật, thế lúc đấy cụ nặng rồi thì không hỏi được nữa thì tôi tự làm.

Tôi lại nói tiếp, thế thì hôm đấy thì tự nhiên lúc tôi dậy, chuẩn bị đi trực cụ thì tôi thấy cái chậu có hai bông hoa hồng cao, mọc lên như thế này, mà màu hồng đẹp lắm, mà nó nở tươi rói. Tôi mới nói:

- Lạ nhỉ, hôm nay hai cái bông hoa hồng này nó lại nở trở lại, mà nó tươi rói lên, màu phấn hồng mà thơm.

Khi tôi đến thì tôi cũng thấy chị tôi bảo là hôm qua chị cũng thấy có một cái giấc mộng là mẹ nhất định sẽ khỏi, sẽ qua được, mà tôi nói thật với bạn là lúc đấy là đang gọi là chán nhất đấy.

Thì đúng cái hôm đấy, cái hôm mà 2 bông hoa hồng nở ấy bạn ạ, và chị tôi nói là thấy một cái giấc mộng là mẹ khỏe trở lại... Thì chúng tôi nhận được cái kết quả cuối cùng của viện lao là cụ không hề bị lao tiềm ẩn. Đó!

Chồng tôi lòng tin không sâu vào những cái chuyện phóng sinh này đâu. Bây giờ chính thức chồng tôi khẳng định:

- Cái câu chuyện mà Tiến sĩ Thái nói về chữa bệnh cho ông Tiến sĩ Thái là quá đúng. Vì bà ngoại nhà mình là một cái minh chứng rất rõ rệt là trị mệnh được cho người thân bằng cách phóng sinh và công đức phước thiện.

Bạn bảo còn cái việc gì lớn hơn cái việc phóng sinh? Còn cái việc gì lớn hơn cái cuốn Quần Thư Trị Yếu đấy? Bởi vì cái cuốn Quần Thư Trị Yếu đấy mà bắt đầu được ban hành ra, thì cái Kiến Trúc Thượng Tàng là được thay đổi, thì nhất định nếu thay đổi một cách quyết liệt, đương nhiên nó phải có thời gian dần dần, thì nhất định là sẽ tiến tới theo cái hướng là “Đêm ngủ không cần đóng cửa, ngoài đường không ai nhặt của rơi”. Ngoài ra thì chúng ta lại tiếp tục chia sẻ cái bộ gọi là Đường Đến Hạnh Phúc này để làm cho cái cơ sở hạ tầng nữa.

Cho nên đây là một cái kinh nghiệm mà tôi thấy mình thật là có phước khi gặp được đạo Thánh hiền, pháp của Hòa Thượng, và giảng giải Đệ Tử Quy của Tiến sĩ Thái Lễ Húc.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
